№ 11 (35) [8—7(05)] Рік видання II-й Ціна 15 коп.

ПЕРЕЦЬ червоний

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

ЛИПЕНЬ Харків, Сумський, пров. № 5. Тел. 14-83. 1928 Р.

Мал. Б. Фрідкіна

ЗРОЗУМІЛО

Лікар: В чім річ? Тиждень тому ви жалілися лише на серце, а тепер говорите, що у вас загальна перевтома?
Хворий: Правильно. Але не забувайте, що за цей тиждень я пройшов п'ять курортних комісій

ПОДВІЙНА ГРА

Мал. Л. К.

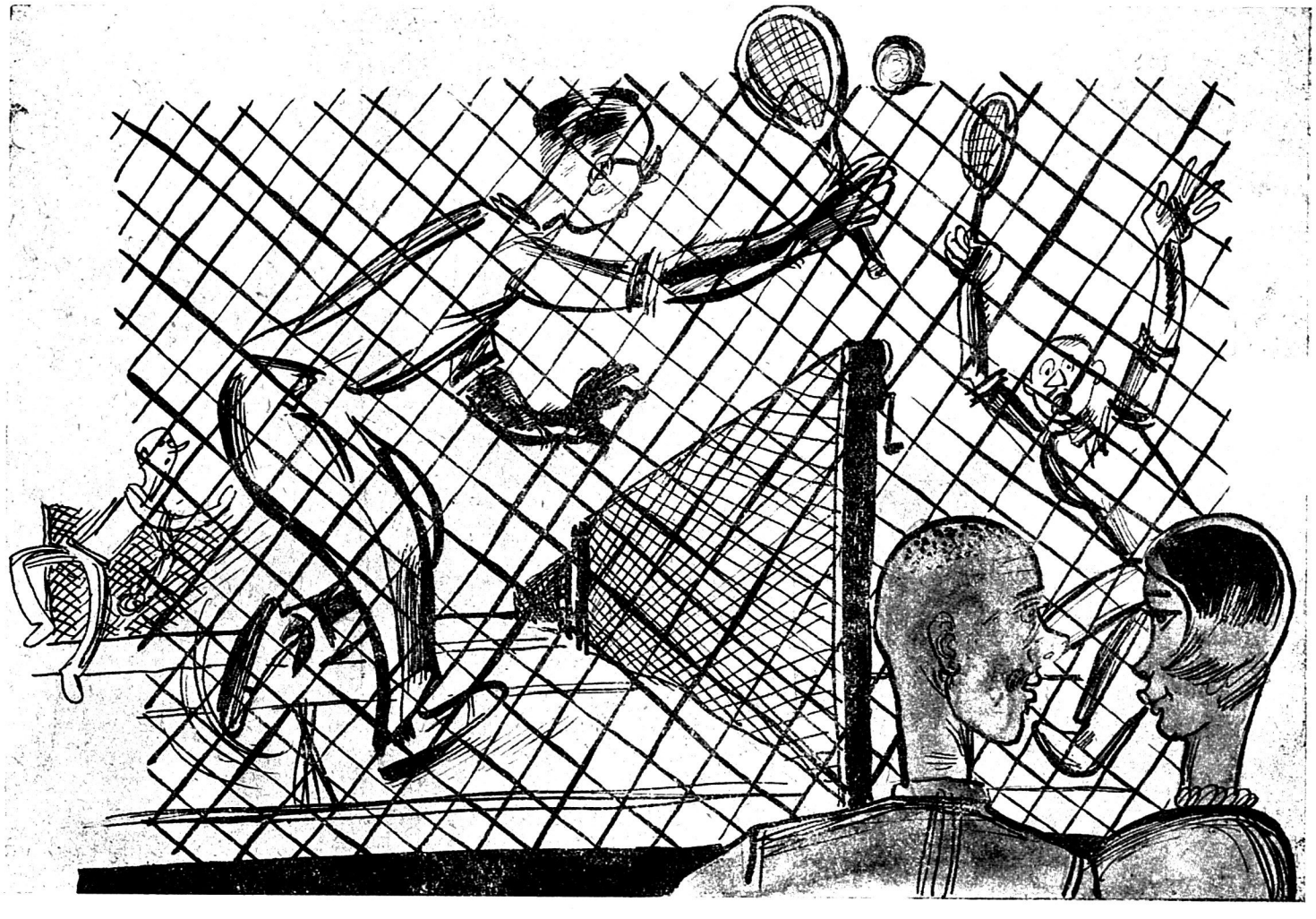

— Що це Іван Захарович третю вже партію програє?
— Але цим самим він і виграє: він же з директором грає

САМОКРИТИКА

Товариш Рудко — секретар профспілки вже з півгодини мовчки колупав у носі: згідно останнього циркуляра він заглибився у самокритику.

Гріхів на душі було багато: піячив, друкарницю по протекції прийняв. Кур'єра—вчора ні за що вилаяв. Негайні справи „під сукно" ховав. Ех, та всього й не перелічити. Одне слово, бюрократизм. Товариш Рудко зідхнув і підвівся.

— Абраша,— сказав він незвичайно ввічливо кур'єрові. — Абраша, будь ласка, запросіть до мене всіх співробітників. Хочу побалакати з ними про самокритику.

Співробітники увійшли. Товариш Рудко одкашлявся і почав промову.

Говорив він довго й зворушливо. Говорив, доки друкарниця не почала схлипувати. Коли ж він голосно зачитав циркуляра, що закликав до самокритики,—то навіть кам'яний статистик розридався.

— Любі товариші,—сказав наприкінці Рудко і вдарив себе в груди.— Любі товариші! Каюсь! Винен!—і ще раз перелічив усі свої провини.

Після нього похмуро сповідався статистик, потім інші. Товариш Рудко дізнався, що статистик брав цифри зі стелі, що рахівник тягав додому папір та олівці. Виявилось, що навіть кур'єр Абраша спокусився: здирав, падлюка, старі марки та клеїв їх за нові. Друкарниця так плакала, що з її визнань майже нічого не можна було розібрати. Але товариш Рудко все ж зрозумів, що тут були якісь Бобіки та Павлики, і взагалі — тяганина.

Скінчили.

Трохи помовчали,

— Ходімо до редакції, товариші,— сказав Рудко.— Усі разом. Разом легше буде...

* * *

В приміщенні редакції був хаос, наче тут гостювали фашисти. Редактор сидів на підлозі серед величезних паперових скель і... колупав у носі пальцем.

— Самокритикуєтесь?—обережно спитав Рудко.

Редактор безнадійно махнув рукою.

— Де там? Хіба дадуть. Ось, бачите,— і він вказав рукою на паперовий Монблан ліворуч.— Це все — самокритика. За тиждень навалило. А це,— і палець його перейшов на правий бік — це сьогодні зранку одержано.

Він раптом підозріло глянув на Рудка.

— Мабуть і ви теж?..—Кажіть відразу.

— І ми...— признався статистик.

Редактор, як опечений зірвався з місця.

— Павло! Мар'я Степановно! Що це таке? Казав же не пускати. Нікого більше не пускати. Бо в нас матеріялів — на всю п'ятилітку вистачить. Буде.

Зляканий Рудко схопив його за рукав.

— Та пождіть, товаришу, як же. Ми ж не аби які. Ми виключні. В нас усе є: й бюрократизм, і протекціонізм, і тяганина, Бобіки усякі... Ціла палітра... Показовий суд можете вчинити.

— Е, ні, друже,—сказав редактор.—Запізно прийшли... Викидайтесь товариші. Павло,—двері дошками забийте. Та щоб нікого...

Він устромив пучки в волосся і звалився на паперові стоси.

Перелякані співробітники втекли.

* * *

— Куди ж ми тепер?— сумно прошепотіла друкарниця.— Хіба до Р.С.І.

— А ви бачили, які там черги?—безнадійно відповів тов. Рудко.

— Що ж, товариші,— мужньо запропонував статистик,— ходімо до міліції—там розберуть.

* * *

Коли співробітники спілки боязко ввійшли до міліції — там було чисто, затишно й мирно. Черговий понуро сидів у кутку і... колупав у носі. Перед ним лежав „Капітал", розгорнутий на 3 сторінці.

— В'яжіть нас,— сказав товариш Рудко й виставив груди.

— В'яжіть нас, товаришу.

Міліціонер скоса глянув на нього.

— Самокритика?— коротко спитав він.

— Еге,— зідхнув рахівник.

В чергового на очах виступили сльози.

— Завіщо ж я вас в'язатиму, товариші,— меланхолійно сказав він.— Хіба ми кращі за вас? Самі грішні. Піячимо, лаємось, клуба не відвідуємо, докладів не слухаємо, тільки аліменти плодимо,..—Він не скінчив, махнув рукою й одвернувся.

— З ранку йдуть... Та все пачками, Комунгосп у цілому складі приходив, біржа праці... Хіба я вам піп, чи що?

— Але що ж нам робити,— розгублено запитав Рудко.

Черговий замислився.

— А йдіть ви собі до Карного Розшуку. Там завжди спізнюються. Може ще й не самокритикувались.

* * *

В Карному Розшуку—було чисто, привабливо, тихо. На столі стояла шклянка з квітками, а черговий співробітник з пісним виглядом встромив пальця в ніс. Перед ним лежав курс політграмоти.

— І тут спізнились,—безнадійно промовив Рудко.

І всі мовчки вийшли з Каррозшуку...

* * *

Другого дня в спілці стояла бадьора, енергійна атмосфера, наче після грози. Машинка клацала, рахівниця цокала. Товариш Рудко громовим басом лаявся у телефон, а потім упарився й пішов до пивної— трохи поснідати. Пильні та негайні справи мирно хропли по шухлядках.

Статистик тимчасом міркував, якби йому одержати місячний відпуск замість двохтижневого. Друкарниця знічев'я кокетувала з рахівником. А в кутку за шафою Абраша спритно здирав з конверта марку.

З самокритикою покінчили.

Чорнявка

СКРИНЬКА ДЛЯ СКАРГ

Обслідування „Скриньок для скарг" у Чернігові виявило, що скриньки не відкривалися з 1925 року

(*З газет*)

Трапився цей випадок не десь инде, а в нашій же таки скромній установі. Зібралися ми, службовці установи, новий, 1928 рік зустрічати. Геть чисто всі зібралися, навіть зав наш, Пилип Денисович Рипало, із завихою прийшли.

До півночі ми виголошували офіційні промови, а після півночі добре упившись у веселощі всі вдарились. Бухгалтер Цимбал узяв до рук „Головну Книгу" і зачитав нам главу з Євангеліста Марка. Рахівник Козійчук на двох рахівницях разом виконав вальс „На сопках Манджурії". Секретар Охкало з жінкою бухгалтера Цимбала в супроводі друкарської машинки „Ундервуд" проспівали дует „Коли розлучаються двоє". Друкарщиця Ніна, знову ж таки на „Ундервуді" виконала „Обірвані струни". Одне слово, кожен із нас по змозі виконав якогось „номера", лише у зава нашого не вистачало ні на що кебети. Нарешті він схопився з свого місця, прискочив до дверей, де висіла скринька для скарг, і під гучні оплески присутніх розбив кулаком ту скриньку. Далі він схопив жмут листованих скарг, що були в скриньці і подаючи їх помбухові Журавлеві, гукнув:

— Читайте тов. Журавель! Голосно читайте. Дізнаємось що про нас пишуть наші одвідувачі.

Ми, звичайно, страшенно зраділи з завової вигадки і нагородили його такими гучними оплесками, що шибки у вікнах від наших оплесків затряслися. Зав швиденько подався на своє місце і сів поруч завихи.

А під завихою аж стілець ходором заходив, так їй радісно стало, що її чоловік звернув на себе увагу всіх присутніх.

Помбух Журавель, колишній діякон, став на стілець, щоб усім було видно його, і завів діяконським голосом:

„До бюра скарг!!!

Цим повідомляю, що бухгалтер вашої установи, Павло Демидович Чубук, є білогвардійський полковник і завзятий контр-революціонер".

Як не схопиться же тут наш зав зі свого місця, як не зарепетує на всю залю:

— Контр-революція — гукає — у нас завелася?! Де тепер цей бухгалтер Чубук? Дзвоніть мерщій до ДПУ!!!

Кілька чоловіка молодих хлопців стрімголов кинулися було до телефону, щоб дзвонити до ДПУ, але секретар Охкало всіх їх зупинив.

— Киньте,— каже — хлопці: нічого з цього не вийде... Бухгалтер Чубук ще влітку 1925 року вмер від білої гарячки...

А тут і помбух Журавель, зиркнувши на шпаргалку, сказав:

— Це може бути.. Бо цю скаргу подано ще в квітні 1925 року. Видно, скринька два роки і вісім місяців не відкривалась...

Як почув таке наш зав, так у раз і заспокоївся.

— Якщо така справа,— каже,— то читайте далі. Помбух Журавель взявся до другої скарги...

„Шановні товариші!

Вкоротіть, будь ласка, руки нашому завові, щоб він не щіпався, коли я йому подаю чаю до кабінету"...

— Що?.. Як? .— знову зірвався з місця зав.— Брехня... Хто це пише? .

Але помбух Журавель і на цей раз заспокоїв зава.

— Заспокойтесь — каже,— Пилипе Денисовичу, скаргу цю написала ще в травні місяці 1925 року колишня наша вбиральниця на колишнього нашого зава. Зав знову втихомирився.

— Ах, так — гукнув він весело: — Тоді читайте далі...

Помбух Журавель з особливим піднесенням читав довжелезну скаргу колишньої нашої вбиральниці, а всі присутні вкривали його читання рясним сміхом. Особливо ж була захоплена з цієї скарги завиха. Вона так сильно реготалась, що спина її увесь час підкидалася догори, мов кривій коняці зад, а біля носа вона увесь час тримала аж дві мокрих від сліз хустки. Коли помбух Журавель скінчив читати скаргу колишньої вбиральниці, завиха що мала сили заходилась плескати в долоні і загорланила:

— Біс!!! Біс!!! Біс!!!

Довелося помбухові Журавлеві, щоб догодити зависі, читати цю саму скаргу ще й на „біс". Потім він взявся до третьої скарги. Тут схопився з місця зав і гукнув голосно до всіх:

— Давайте,— каже — товариші, не будемо перебивати товариша Журавля, доки він кожну скаргу не дочитає до кінця, щоб ліпше враження від читання залишалося...

— Давайте,— загули всі присутні.

Коли голоси втихли, помбух Журавель почав читати третю по черзі скаргу.

„Дорогіє товариші!

Прошу обратить ваше пролетарськоє уніманіє на непорядочноє обращенія нашого зава. Повсіда він пристає до мене зі своїми грязними предложеніями, і христом-богом клянеться мені в своїй любві до мене. Він говорить, що заради мене готов розбити своє сімейне щастя і даже розвестися со своєю законною женою. Но я, товариші, людина сознательна і ні за що не піду на такую буржуазную пакость. Потому, я прошу, товариші, обратить ваше пролитарськоє уніманіє на нашого зава, Пилипа Денисовича Рипала.

31 декабря 1927 года. Уборщиця Варвара Луговська".

Як почули ми що це скарга нашої теперішньої убиральниці на теперішнього зава, так і покотилися всі зо сміху. Бухгалтер Цимбал тикнувся носом просто в чорнильницю і так реготався, що чорні бульби розліталися з чорнильниці на весь стіл. Рахівник Козійчук, ухопившись обома руками за живіт, качався під столом. Секретар Охкало не витримав і шурхнув головою просто до шафи. Друкарщиця Ніна зовсім зсунулася з стільця на підлогу і теж реготалася. А завові з завихою ніби ноги й руки оді брало: сидять обоє і не поворухнуться. Далі, завиха схопилась та шурх у двері. А зав і собі вслід за нею, мов хорт за зайцем, подався.

А ми тоді всі до помбуха Журавля:

— Біс!!! Біс!!! Біс!!!

* * *

З того часу в нашій установі скринька для скарг одкривається майже що-дня.

Антоша Ко

САМОГУБЕЦЬ

Коли Терентій Трифонович побачив у себе в крамниці санітарну комісію, він до того розгубився, що навіть правильно зважив покупцеві.

— Покажіть нам все, що маєте?—розкриваючи папку, сказав санлікар.

— Змилуйтеся, навіщо-ж?—прохрипів Терентій Трифонович, намагаючися закрити спиною ковбасу, що висіла ззаду.

— От і чудесно,—продовжував лікар,— а то в десяти крамницях уже були і все те саме ковбаса з „душком", сир з червою, м'ясо несвіже... Дозвольте, а що це таке?—відпихаючи Трифоновича, підійшов до ковбаси лікар.

— Це-е...—зашепотів господар—продукція першої якости; на ять-с,— і по звичці додав:

— Дозволите загорнути?

— Ні, вже звільніть від цього,—всміхнувся лікар.— Я такої ковбаси не їм. Ви краще понюхайте, чим вона у вас пахне.

— Відомо, свиня „млекопітающее" нечисте, тому й запах-с...

— А це?—запитав член комісії і протягнув крамарю рибу: од неї йшов запах, що дуже нагадував задушливі гази.

— Це? Це тут так лежить. Не для продажу.

— А для чого ж? Для прикраси?—засміявся голова комісії.

— Ні. Для реклами. В хлібнях там всякі дерев'яні кренделі на вивісках висять, а в мене—риба на вікні. Жива реклама, хе-хе...

— Ну, а сало з червою у вас для чого: теж для реклами?

— Ні, брехати не буду громадяни: для продажу. Але ж для кого, спитайте: для собачок відпускаю, для кицьочок. По три копійки кіло...

— Гм... а сир?

— Сир для власного споживання...

— Так його ж вже не можна їсти. Це ж справжня струта.

— А що ж робити, громадяни, коли я самогубець,—прохрипів Трифонович.—Труїтися днями задумав—от і зберігав для цього.

— Що ж, товариші, підморгнув голова комісії—давайте рятувати чоловіка. Сідоренко, склади акта, а ви, братва, навантажуйте це все на підводу. Швидче!

В повітрі міцно пахло гниллю, цвіллю і деякими артикулами карного кодексу.

Сергій Чмельов

БАГАТА МОЛОДА

Робітнича колонія заводу ім. Ворошилова (Ялчевське) потопає в грязюці. На 52 кватирі немає ні одної убиральні

(„*Луг. Правда*")

Мал. Б. Фрідкіна

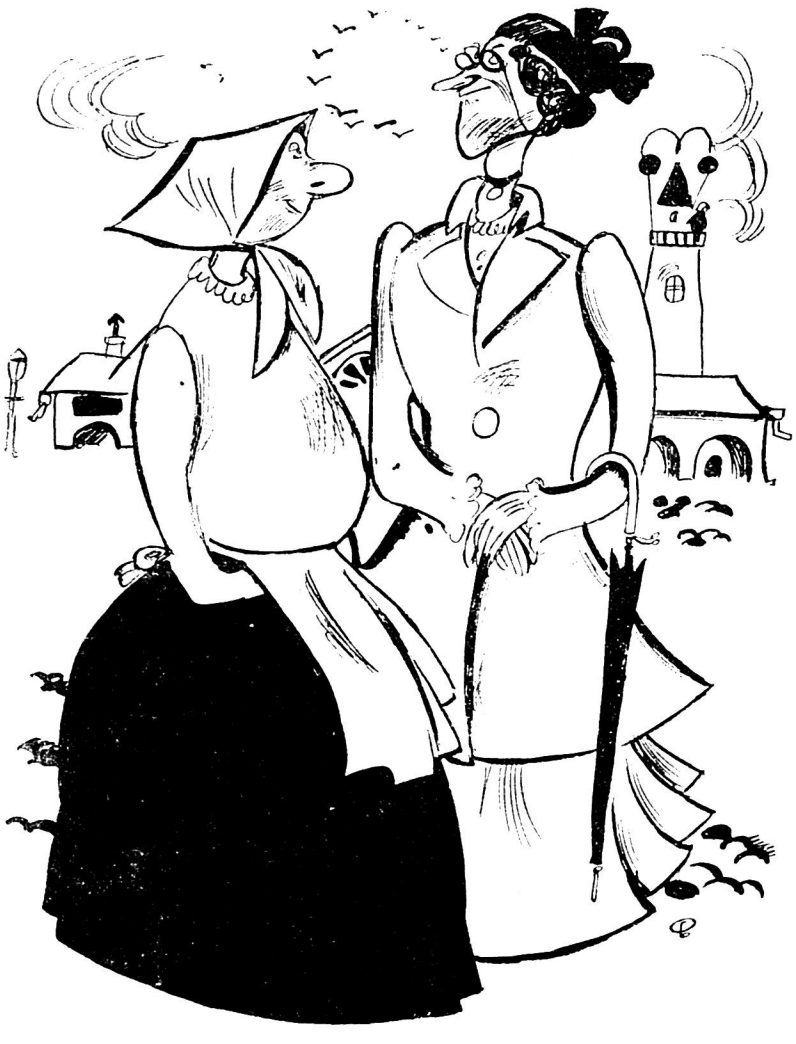

— Не розумію, чого це Петренко одружується з Іваненковою? Така некрасива...

— Зате в Іваненків у квартирі чудовий клозет вчора відкрили

РОЗБАЛАКАВСЯ

Мал. Я. Бельського

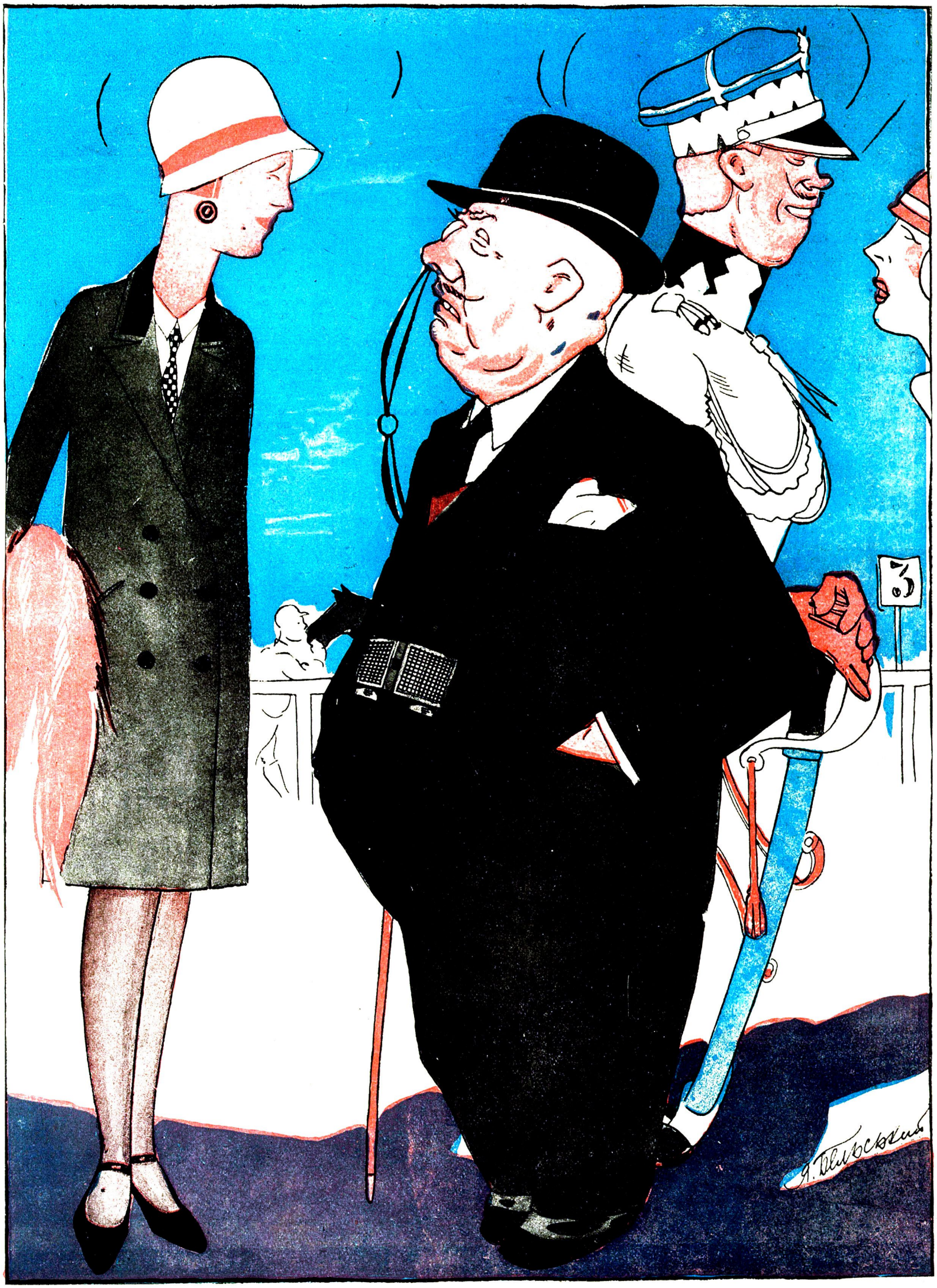

— Якої ви думки, пане Залєський, про останні замахи на радянських представників у Варшаві...
— Гадаю, що про останні мати думку трохи передчасно.

ПРОМОВА

Діти зібралися у дворі школи, що межувала з великим парком, і чекали на мітинг. Сьогодні по усьому місту переводилося свято птахів, і школярі, зарані підготовлені до цього дня, нетерпляче снували попід вікнами, вихваляючись один перед одним маленькими будиночками, що мали дати притулок весняним гостям.

Власне, їх більш усього цікавив парк і можливість дістатись може й, самого верхів'я гострих сокорин, коли вони будуть розміщати на гіллі свої будиночки, та хтось придумав ще мітинг і віддаляв від них цей прекрасний момент. З цих причин вони нервувались, обляпували один другого болотом і з нечів'я співали соромницьких пісень, підхоплених на вулиці і не проконтрольованих наївною дитячою мораллю.

Нарешті у вікнах, а потім у дверях показалась вихователька разом з високим худорлявим товаришем, що мав статечне сине галіфе і гігантські чорні чоботи.

Вихователька сказала:

— Діти, не пустуйте! Зараз дядя з наросвіти буде говорити про горобців.

Діти дісципліновано скупчились, а дядя з наросвіти замахнувся текою і зліз на діжку, що стояла серед двору і була перевернута догори дном.

— Товариші діти і...— почав він, але за цим оглянувсь навкруг себе і замовчав на хвилину, ніби заспотикався. У дворі ще будь кого, хіба крім чорного кота, що сидів на шпилі паркану і мав свій особистий, погляд у пташиній справі, не було. Тоді він розгнівавсь на цю моторну літеру і, що вилетіла в нього з рота і рішуче махнув кашкетом:

— І взагалі, діти!..

Його підтримав сміливий дитячий голос:

— Правильно! Крий далі...

Але дядя з наросвіти прийняв ці слова по иншому і збився з плану промови, що з великими труднощами була виготовлена ще дві години тому назад.

Річ у тому, що товариш у гігантських чоботях не знав нічого ні про птахів, ні про дітей. Тому то й довелось йому готуватись до цієї промови. Взагалі ж він був прекрасним політичним теоретиком, талановитим промовцем, і міг говорити без перестанку хоть-би й три години. Правда, у таких промовах він завжди знав з чого йому почати і на чому закінчити. Тут же трапилася прикрість. Одержавши наряд на промову до дітей, він уперше засмутився, задумався.— А то й вірно: як поставилися птахи до нашої революції?.. Піди ж ти!.. Ну, де дістатися такого матер'ялу?

Але він був енергійним і відданим своїй справі товаришем.

Маючи ці моральні достатки, він, звичайно, не зупинився на ваганнях і почав шукати відповіди на зовсім нові йому питання і сумлінно готуватись до промови.

Але ж йому не щастило. Ранком він звернувся до одного позапартійного товариша, а саме, до співробітниці своєї установи з тим, щоби добути первісні фізіологічні відомости про птахів, і зустрівся з неприємністю. Та співробітниця була через край свідомою громадянкою й підозріло поставилася до його шукань.

Він запитав її просто і ясно:

— Скажіть, що ви знаєте про сорочачі яйця?

Вона ж, маючи лице у ластовинні, вволила прийняти це на свій рахунок і відповіла:

— Товаришу, не смійтеся, мене природа образила... і взагалі не чіпляйтеся до женщин, бо я член спілки, і хоть ви і відповідальний товариш, а я всеж буду скаржитись на вас у місцевком.

Тоді від ухвалив покластись лише на свої сили й почав самотужки обмірковувати свою промову.

Спочатку йому було важко,—ті чинники що мали увійти в його доповідь, були надто далекі йому; він не знав дрібних турбот життя, не умів сміятись, не читав нічого, крім постанов партійних з'їздів, не розумів для чого лускають насіння у парках, а що ж до птахів, то все його знайомство з ними зводилось лише до того, що одного разу якийсь такий невідомий ворон з недосяжної височини забруднив йому нового френча і залишив по собі доволі неприємну згадку. Та згодом, він все ж оминув всі труднощі, покрив відсутність житьового досвіду енергією, ув'язав цю пташину тему зі своїм світоглядом і виготував ще й не аби-яку промову.

І от зараз його знову засмутили, спантеличили.

Він стояв на діжці, легенько помахував кашкетом і думав:

„Ніколи не припускав, щоби діти були здатні на іронію".

Одначе він був уже на трибуні і довелося говорити. Він зібрав рештки фраз, що залишились ще в голові й сказав:

— Так от, значить, товариші і діти! Сьогодні ми, так-би мовити, святкуємо день птиці. Що таке птиця і як вона плодиться вам очевидно вже розказувала ваша учителька. Коли ж вона цього ще й досі не зробила, то ми, організованим порядком примусимо її виконати волю пролетаріяту й розповісти вам про таємниці природи. Я ж буду говорити про друге.

Він одяг кашкета на голову, переклав теку у ліву руку й продовжував:

— Скажемо так: чи гідна нашої уваги жодна птиця? Ні!.. І тричі: ні! Ми мусимо підходити до цього з класовою свідомістю, і відріжняти пролетаря синичку від манірної папуги, що вбралася в строкате пір'я і чванитьсяся, мов буржуазна дама. Класова птиця нам потрібна, а не ріжні ублюдки, що прикрашують вітальні вапняних королів!

Він почув, нарешті, доплив надхнення й став говорити з ентузіязмом Слідом за цим і рухи його повільнішали.

Та все ж, він не захопив своїх слухачів; ті ліниво топталися на місці і віддали увагу лише теці, що темпераментно літала у повітрі, повище голови промовця. Між тим він цього не помічав і взагалі дійшов вже було кульмінаційного розвитку своїх думок, коли раптом почув, що його нога сповзає з діжки, і почав губити рівновагу. Тоді він опустив стиснутий кулак, що підніс було в напрямку західніх кордонів, швидко обернувся назад і побачив двох червоношоких хлоп'яків, що намагалися здерти гумову м'якину з його високих каблуків. Він замовчав і гнівно дригнув ногою, а хлоп'яки поступилися назад і один з них зауважив:

— Біла гума, краще чорної.

Другий же сказав резонно:

— Ви запевняєте нас, що сьогодні свято, тоді чого ж нас не відпустили з ранку по домівках?

Це втручання у промову і недоладні запитання позбавили дядю з наросвіти не тільки надхнення, а й будь-яких думок, що могли б визволити його від розгублености, яка як ніколи охопила його тренірований мозок. Він оглянувсь навкруги себе. Дитячі очі сміливі, настирливі і ясні збігалися в одному пункті — на його теці. Тоді він подумав, що певно його промова була побудована не на тому матеріялі, що взагалі він мабуть де-чого ще не знав і що для дітей, очевидно, існує якась друга мова. І не дивлячись на те, що сотня цих голів не знала програму комуністичної партії, що авдиторію цю слід було б віднести до дрібничкової, перед якою можна було б і не соромитись, він все ж густо почервонів і вкрився потом.

Але все минає. Минула і розгубленість. Товариш у гігантських чоботях подумав і утішився:

— По п'ятницях мені завжди не щастить!

І уникаючи ще будь-якої неприємности, він поспішив докінчити свою промову. Для цього він підняв кашкета вгору і оголосив:

— Діти, я все сказав... Хай живуть птиці! Хай живе 3-й Інтернаціонал.

Петро Ванченко

ПРО ОЩАДНОГО ХЛОПЧИКА

(Казочка для будівельників)

Хлопчикові всі пророкували, що він буде господарником.

А хлопчиків тато одержав тантьєму.

Тато дав хлопчикові двадцять п'ять (25) копійок і сказав:

— Піди мій любий до акули-приватника, до кондитера Осіпова, безліч разів від радянської влади штрафованого, і з'їж, хлопчику, на ці гроші такого морозива, якого тобі схочеться.

Хлопчик узяв гроші й почав міркувати:

— Не піду я до акули-приватника, до Осіпова: для чого я маю платити за морозиво двадцять п'ять (25) копійок, коли я можу купити на десять (10) копійок у ларку ХЦРК, а за решту – п'ятнадцять (15) я куплю номер (№) „Червоного Перцю", де надруковано цю-о казочку.

Так розміркувавши, ощадний хлопчик пішов до міста.

Побачив вивіску:

БАВАРСЬКИЙ КВАС П'ЯТЬ КОПІЙОК ШКЛЯНКА

Хлопчик міркував:

— Чому я маю витрачати гривеника (10) на морозиво, якщо можна купити на п'ятака (5) баварського квасу?

— Випивши квас замісць морозива, я заощаджу в такий спосіб п'ять (5) копійок, що за них зможу купити яку-небудь смачну річ!

Так хлопчик і зробив.

Випив шклянку квасу.

Гордий ішов далі.

Але трохи далі путь перетяв кіоск ХЦРК і плакат:

МОРОЗИВО

На дні душі хлопчикової заворушилися неусвідомлені бажання.

Знову хлопчик почав міркувати:

— Адже я заощадив уже п'ять (5) копійок, випивши квас замісць морозива?

— То чи не маю-ж я морального права з'їсти нині порцію морозива?

— Якщо я замісць двадцяти п'яти (25) копійок витрачу на морозиво лише десять (10), я в такий спосіб заощаджу ще п'ятнадцять (15) копійок, що разом з раніш заощадженими складуть двадцять (20). Якщо я ці двадцять (20) додам до тих двадцяти п'яти (25) що мені подарував татко, я матиму сорок п'ять (45)...

Хлопчикові голова закрутилася від блискучих перспектив...

Хлопчик поїв морозиво.

А потім раптом пішов дощ.

Хлопчик змерз і сів у трамвай.

А коли хотів заплатити за квиток, виявилося, що й останнього гривеника загубив, бо в кишені була дірка.

Хлопчикові стало себе шкода й він заплакав.

.....

Кінець.

В. Ярина

ГОРЕ-ТУРИСТИ

Мал. І. Екс.

Наші туристи мандрують по Кавказах та Кримах своєї рідної країни не знають

— Ми, здається, до невідомої країни потрапили: і тварина якоїсь дивовижної породи і будинки чудернацької архітектури...

ДО ДИСПУТУ — ЯКИМ ПОВИНЕН БУТИ РАДЯНСЬКИЙ МІЛІЦІОНЕР

Мал. Б. Фрідкіна

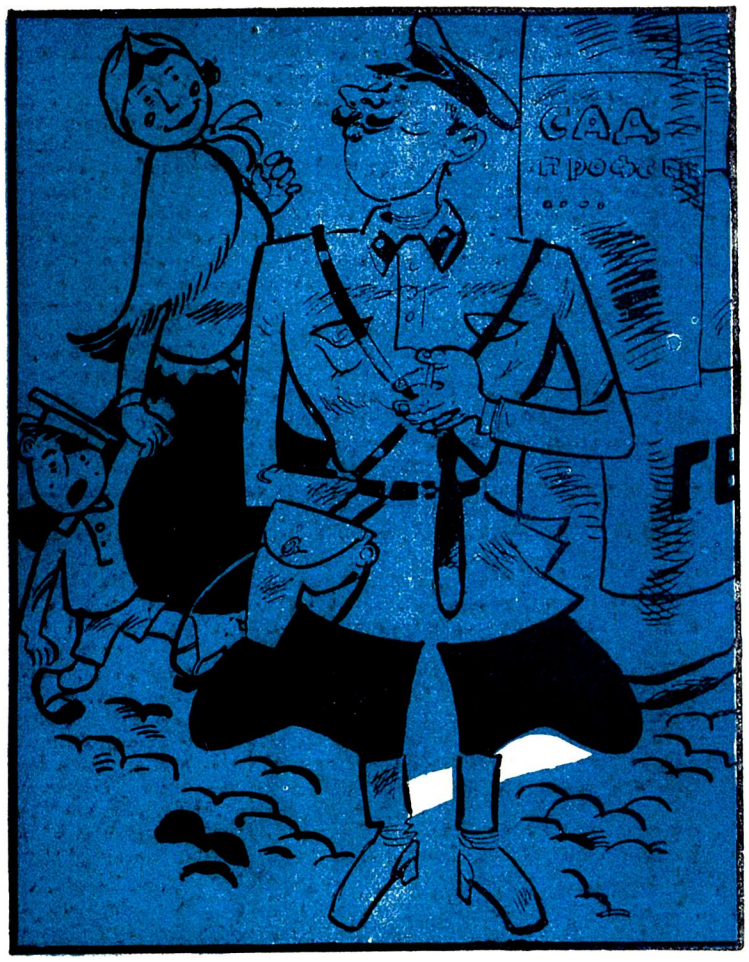

Нянька Настуся хотіла б бачити міліціонера от таким...

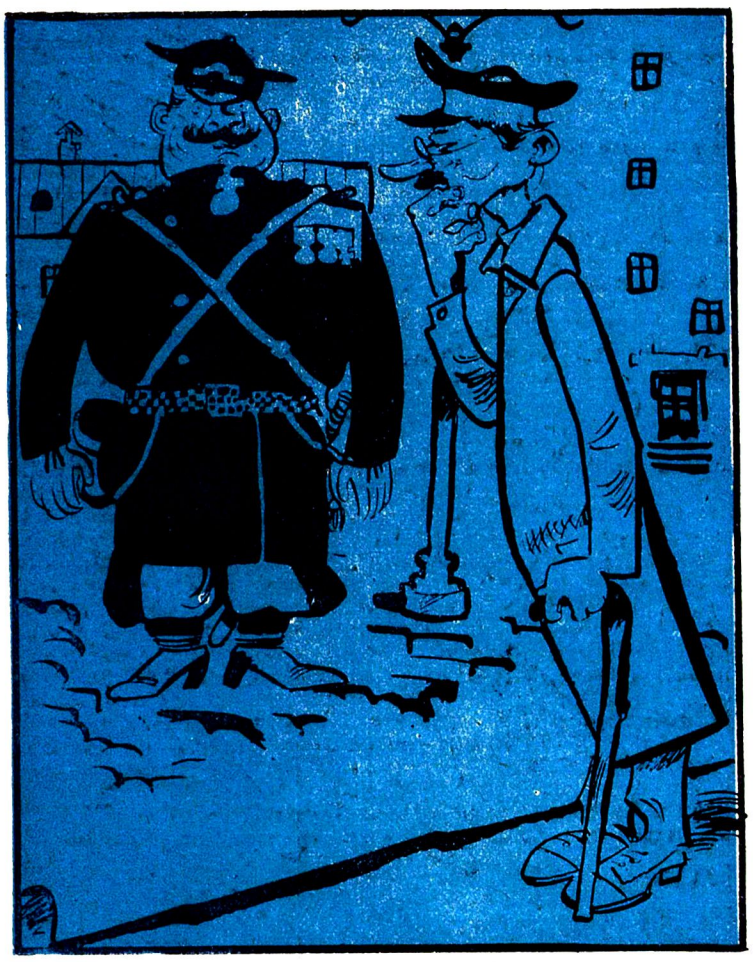

Колишній колежський секретар Корзиночкин мріє про такий вигляд міліціонера

Такий міліціонер здавався б незайвим для Жоржа Видирвигубу

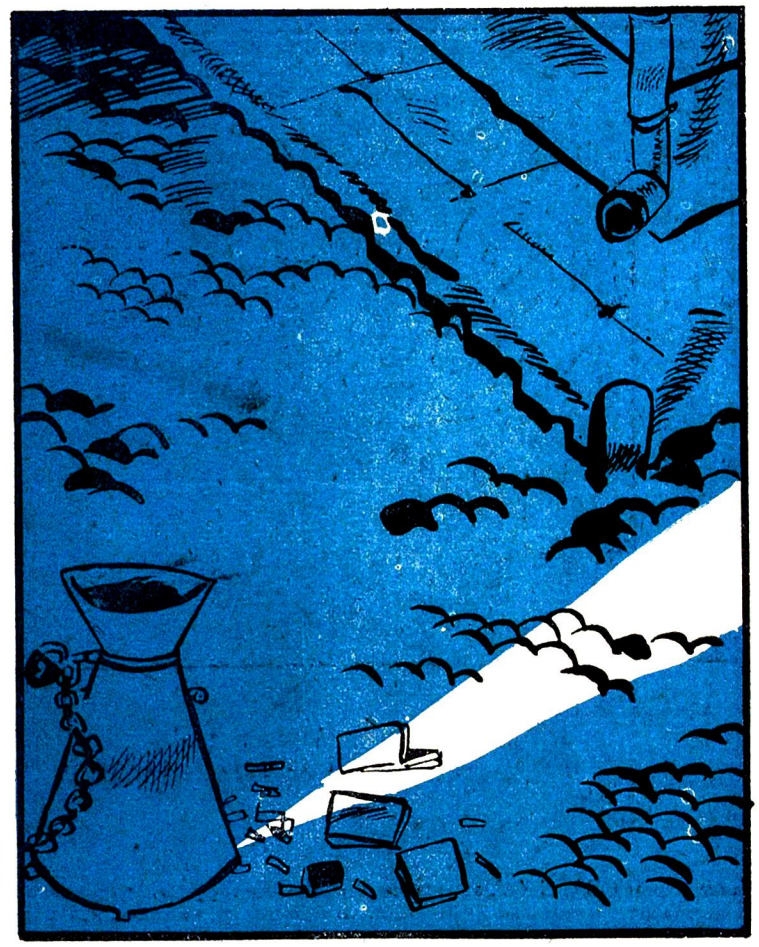

Непідрахована кількість громадян багатьох міст дуже хотіла б бачити міліціонера от-тут (на посту), але на жаль він тут рідко буває

РАДІО-„ЖАРТИ“

Мал. А. Петрицького

Це не в морі „качка“
І не футбольний матч,
Це в їдальні про різачку
Шкварить радіо-приймач...

ПОМСТА

Реєстраторша ЗАГС'У Любочка наче сномарила: ручка, якою вона писала робилася то великою як голобля, то маленькою, як голка; каламар, бризкаючи на ділові папери чорнилами, танцював перед нею якогось дикого гопака, а в голові — величезна шарманка накручувала щось довгедовге й жалібне без міри.

Річ в тому, що Любочка щойно зареєструвала шлюб своєї подруги Надії Петушкової з Іваном Петровичем Нечипай, з тим самим Ванькою, що тільки місяць тому водив Любочку на „Крижаний Палац“, а в перервах присягався на вічне кохання.

От і вірь людям. Та нехай би ще він зрадив її з якоюсь иншою, а то на тобі: з її найкращою подругою.

Та й подруга нічого сказати: бігала кажнісенького дня до Любочки, користувалася її пудрою, помадою, позичала не віддаючи гривенники на трамвай, і зрештою:

— „Будь ласка, зареєструйте мене з громадянином Нечипай“.

Ні, брехня. Любочка так не подарує цій конопатій видрі свого щастя: вона мусить за всяку ціну помститися їй, і помститися жорстоко. І Любочка почуває, що вона повинна зробити це зараз-же, цю-ж хвилину, инакше серце її не витримає й розірветься на тисячу шматків. Ручка знову обертається в голоблю, а шарманка в голові починає грати щось бадьоре і переможне.

І вже не розуміючи, що вона робить, Любочка тремтячими руками схопила книгу шлюбних записів, відшукала Надію Петушкову і в графі „вік молодої“ замість написаного „18“ твердо й чітко ставить: „42“.

І їй стало легше...

Чмельов

ФАРАОНИ З ВУФКУ

Один з режисерів ВУФКУ, ставлячи фільм „На крилах книжки“, ва заявою ученого консультанта, не знає що таке фараон і піраміда.

Мал. Б. Фрідкіна

(З газет)

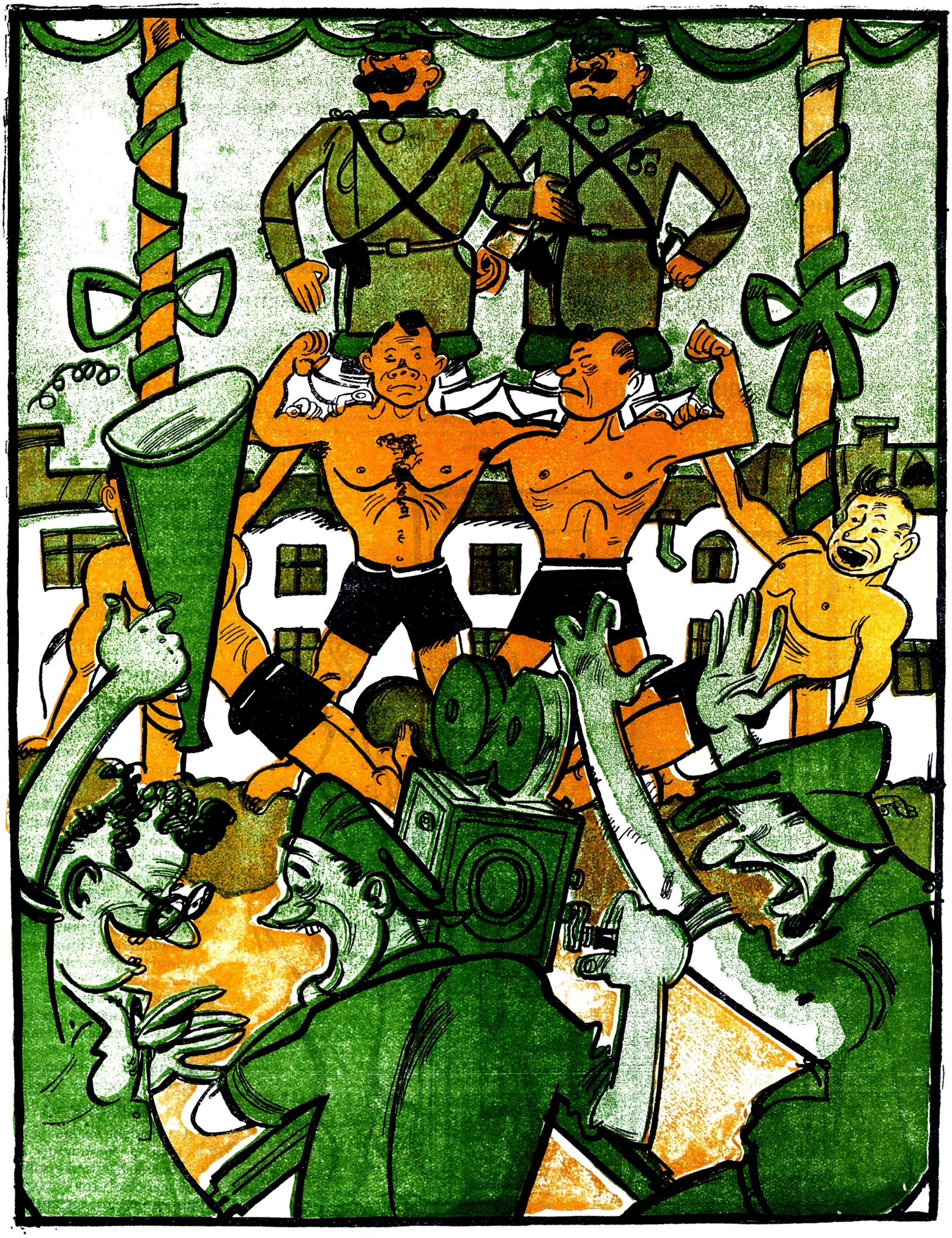

Науковий консультант: **А це що за дивна фізкультура?**
Режисер: **Та це ж з вашого сценарія кадр № 18 „...і фараони з пірамід вдивляються в віка“...**

Дзеркалом

ШІСТЬНАДЦЯТИДЮЙМОВОГО КАЛІБРА

Пишуть нам із Корюківки:

> Придбали корюківські вагонні майстерні піскоструйні апарати і лежать вони без ужитку, бо адміністрація не передбачила дрібничку—що для них хоч сяке-таке помешкання потрібне. Придбали потім варстат для калібровки заліза, але й його пустити не вміють.

Пишуть і питають поради. А що тут порадиш. Єдина пропозиція — використайте, товариші крюківчани, калібрувальний варстат для калібровки безгосподарників. Не менше, мабуть, як шістьнадцятидюймові ці „екземплярчики".

КИСІЛЬ, КИСІЛЬ, КИСІЛЬ

Солодко живеться дітям у 2 полтавському дитячому садкові. На сніданок і на обід, на вечерю і до чаю — завжди у них — Кисіль. Кисіль цей служить за вихователя, скубе дітей за чуби, тягає за вуха, б'є лінійкою, а, крім того, править ще і службу божу в церкві, тягне херувимської, б'є поклони.

Чи не занадто цей дитячий сад скидається на „сад пыток".

ТОНКОРУННІ БАРАНИ

Прекрасно улаштувався на світі агроном Рунов. На Дніпрельстані йому гонять 600 карб. на місяць (окрім постійних командировок у Москву), в Москві йому гонять приблизно стільки ж (окрім постійних командировок на Дніпрельстан). На Дніпрельстані він буває переважно підчас видачі зарплати, инший час в командировках, в Москві — теж.

Що не кажіть — вівчарство в нас не занепадає. Особливо тонкорунне. Стриже з баранів руно інженер Рунов, стриже і ще мабуть довго стригтиме.

ДІЛО МАЙСТРА БОЇТЬСЯ

Обурюється робкор К. з Маріуполя:

> Заходились в трубному цехові маріупільського заводу ім. Ілліча ставити насікальний варстат для терпугів. Поставили, пристосували трансмісію, вивірили, — аж виявилося, що забули про майстра. Нема такого майстра на заводі. І пропав тоді весь запал в адміністрації. Зняли трансмісію, перенесли кудись мотора і стоїть тепер варстат, пилом вкривається. Здається можна б запросити майстра хоча б із Харкова, так ні, мабуть боїться наша адміністрація.

Не дурно ж кажуть, що „діло майстра боїться".

КАБІНЕТНА ТАРИФІКАЦІЯ

Зав ТНБ Дніпропетровського заводу „Червоний Профінтерн" Берестов всіх тарифікував так сяк, але робітницю Л. захотів тарифікувати неодмінно в себе в кабінеті. Одержавши гарбуза, тов. Берестов вирішив, що це чорт зна що, що це підриває дисципліну, і що, коли таку неслухняність допустити, промисловість неодмінно розвалиться.

Робітницю Л. перекинули на тяжку роботу, потім на ще тяжчу, потім ще, а потім взагалі викинули з заводу. Хай не задається.

Чи не розповість нам завком „Червоного Профінтерну" про деякі подробиці кабінетної тарифікації зав. ТНБ?

ОСТАННЯ НАДІЯ, АБО ЧИ ДОПОМОЖЕ ВЕРЕСАЄВ?

Ректорат мединститутів прийняв поверх норми по записках сотні студентів.

(*З газет*)

Мал. Б. Ф.

— Чого це ти носиш під пахвою „Записки врача" Вересаєва?

— Та от думаю, що коли не маю инших записок, то може хоч і з цими приймуть

ІВАНКІВСЬКІ ТЕАТРАЛИ

Одного ясного дня драмгурток Іванківської цукроварні вирішив, що досить вже сидіти на одному місці — пора поїхати на гастролі. „Репетнули" п'єсу „В чаду" і виїхали в Буки знайомити тубільців з найкращими зразками акторського мистецтва. Все було б добре, коли б не дискусія про театральне мистецтво. Справді, як його грати? „Нутром", в плані максимального реалізму чи ще якось інакше? Вчадіти щоб грати „В чаду" чи не вчадіти? Помирилися на компромісі — випити. Кінець-кінцем, „В чаду" грали лежачи. Крім того, буківчани, кажуть, виправдали назву свого села і декого з акторів почастували буком.

Товариші гуртківці, чи не заграти б для вас „Ревізора"?

ПІД СУКНО

Досі ми знали, що під сукно клали якусь неприємну справу. На Нижнє Дніпровській паперовій фабриці доглупались під сукно сховати... сукно.

> Привезли на фабрику ще 1925 року сукна на 14 тисяч карб. Поклали, а коли тепер глянули — зогнило усе сукно ні на що.

Найкваліфікованішому „підсуконному" бюрократові сто очків фори дали.

ЛИПНЕВІ ДРІБНИЧКИ

У липні все, як і було,—
Нудніше стала „вікторина“,
Та саме барахло у кіно...
В сусіда вирізали шкло
(Взяли пальто, ангорську кішку
Та Фрідланда чергову книжку)...
Приїхав Саня із Гопрі,
Де тижнів зо три чесно прів...
Розмови — на курортнім грунті ж...
Утяв іще романа Кундзіч...
Нарешті, прибули таксі.
Ну що ж? Хіба новини всі?
Це, знаєте, новинна криза!
Еге ж! А бачили сюрприза:
У хлібі — гиря фунтів з п'ять?..
Новини є великі, звісно,
Але в журналі з місцем тісно...
Так вже дозвольте замовчать,
Цілком забувши (добра вдача!)
Про тещу, аліменти, дачу,
Про все, про що в мільйонах міст
Співа естрадний куплетист...

О. К.

ЕЛЕГІЯ

Непманів виселяють з квартир

У кватирі лихо. У кватирі — біди.
З ранку Іспаганський, Лящепко і син
Так: од самовару, й навіть до обіду
Й по обіді — знову радяться усі.

— Тато! (Син так каже). Мозолі у мене,
На великих пальцях на обох ногах...
І одного разу на домашній сцені
Грав я інваліда праці... Тато, га?..

— Не підійде! (Тато.) Лящепко говоре:
— Слухайте, панове.— Не письменник —я?!
Я ж писав в об'явах вірші „Кава Море“.
Додаткову площу-б?!. Думає сім'я.

Каже син: не вийде! Починає тато:
— Найвірніша штука: будьмо кустарі.
Зробимо чорнила. З буряків. Багато.
Й виграємо ставку у квагирній грі;

Та хисткі надії. Та даремні трюки.
І падають плани, як струхнілий тин.
І пухкі, як пундик, опустили руки
Іспаганський — тато, Лящепко і син...

Олаф Кракен

НА ВСЯК ВИПАДОК

— Іване Захаровичу — треба в майстернях душники перевірити, заохороненні щитки поставити, —та відносно спецодягу треба поспішити...

Ось, — полюбуйтеся,— що про нас в газеті пишуть!

— Дозвольте тов. директоре, це-ж про 23 Держфабрику,— а наша 13...

— Ну і що-ж з цього?—а коли в газеті помилка?

К.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

1) М. Сютті—Дебальцево.—Циркулярно під копірку (кільком редакціям?) пишете про „Іван Макарч'а(.)

— Раз дав мені трояка
— Бачу пише... знов така...

Відповідаємо:

А ми дамо вам три копійки.
Не шліть нам віршів тільки...

2) Бджолі. — Медовою ви комахою зветесь, а про так ватерно-пахучі справи пишете. „Червоний Перець“ комунальними послугами не відає: зверніться кудись инше.

3) „Несвоєму“--м. Комишно.—„Темний ліс у чужому гаю“—ні темного лісу, ні чужого гаю у вашому творі немає, а плутанини стільки, що й діла не добрати...

4) Тітовичу—Успенська-Козловська.— Рішуче ви не на ту адресу, товаришу, шлете свої твори. Щоб тільки зрозуміти про що ви в своєму „факті“ про надурочні пишете, треба виплатити великі надурочні... Минайте нас... Прощавайте та не згадуйте лихом...

5) Ол. Чередниченко — Луганське.— Ваші „Гітари та гетри“ занадто для нашого журналу розумна річ: боїмось, що наші читачі до неї не доросли і тому хай вона лишиться поміж вами та нами. Згодні? Отак би давно...

6) А. Кривову — Літин,— Вирізки скористаємо, а допис не піде, бо дописів ми не друкуємо.

7) Б. Шершеню — м. Соболівка на Тульчинщині. — Просите: „пропустити ваші частушки“. Гаразд, „Пропускаємо“ найталановитішу та найдоцільнішу з них:

„Всі робочі пролетарі
Чи то молодь, чи то стар
Всі виписуйте газету
Робітничий Пролетар!

І від себе додамо:

...та „Червоний Перець“
Найцікавіший журнал...
На рік 2 крб. 70 к., на півроку 1 крб. 50 коп.
на три місяці... 80 к., окреме число 30 коп.
Адреса—Харків, Сумський провулок № 5.

Мал. І. Екс.

Бабуня: А я вчора, дитинко моя, сповідалась і геть усі гріхи аж за три місяці виклала батюшці. Довелось аж злотого платити...

Піонер: І коли я вас бабуню навчу вже: де ж таки видано, щоб самокритикуватись та ще й гроші за це платити. Пішли б на загальні збори і сповідайся хоч за три роки разом і коштувати це нічого не буде

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ **Видає „Робітнича газета Пролетар“ і ДВУ**

Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія видавництва „Пролетарій“. Замовл. № 600. Тираж 26.000

НАШ ПОРАДНИК ДЛЯ НАУКОВО-ВИРОБНИЧИХ ЕКСКУРСІЙ

Мал. Л. Каплана

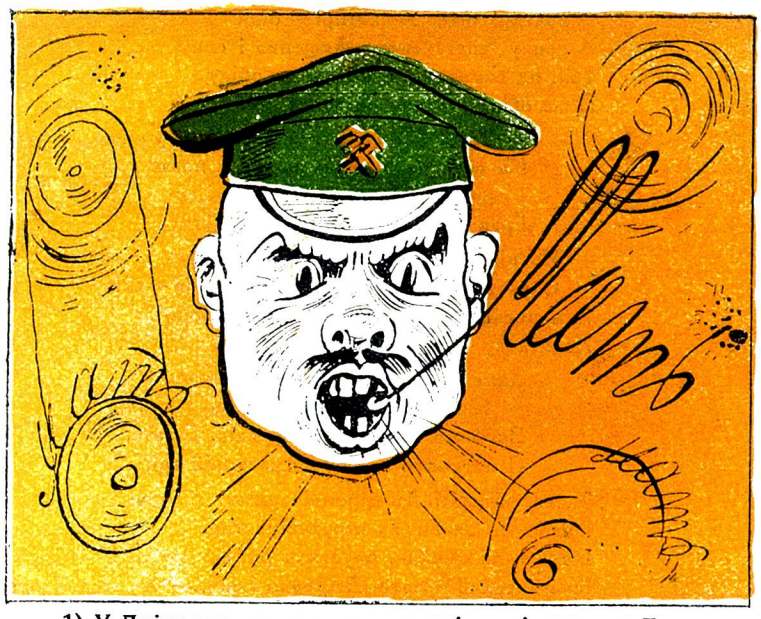

1) У Дніпропетровському подивіться інженера Татарова: талановитий винахідник, він популяризує свій „мат—е—мат—ичний" спосіб підіймати виробництво, переконано кажучи, що для цього треба як найбільше робітників крити матом..

Прислухайтесь до нього!

2) Проїжджаючи залізницею, шукайте таких вагонів: це ш к і д в а г о н и, вони зорганізувались і вперто висмоктують касу поважних трестів. Ці шкідники найстрашніші, бо ще не винайдено певних засобів боротьби з ними.

Вивчайте їх!

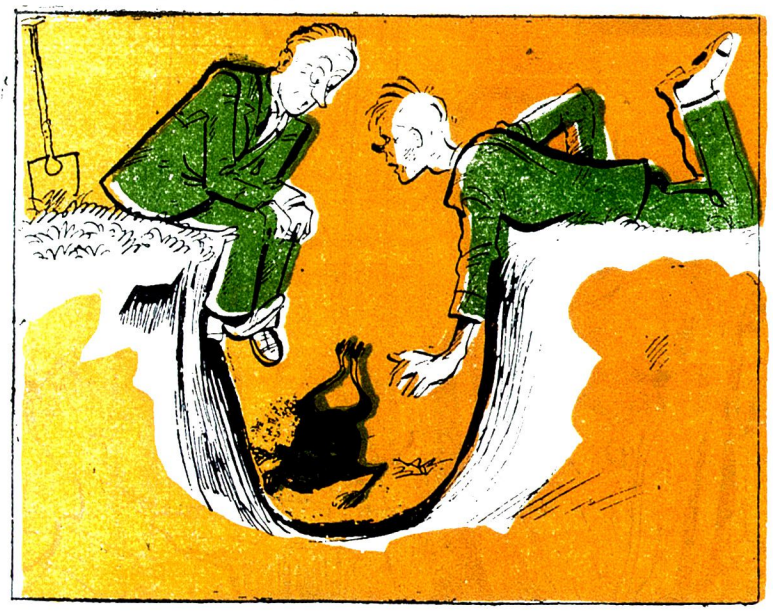

3) А будете на Макіївському заводі попросіть показати вам славного місцевого „героя" Прощенка, що за 198 тисяч карбованців викопав ставок, у якому й жаби не скупаєш. І порадьте адміністрації, встановивши плату за показ „героя", повернути хоть частку тих нещасних тисяч, що в „ставку" закопано...

Не заглядайтесь проти ночи на нього!

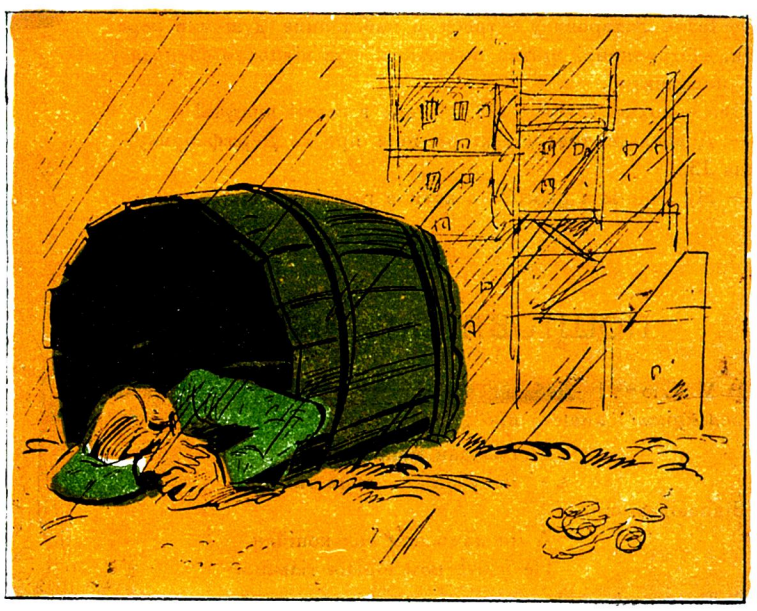

4) У столиці Харкові не вадить подивитись як у тисячу перший раз справджується старе прислів'я, що швець завжди ходить без чобіт: от так як на нашому малюнку сплять і живуть робітники-будівельники, які будуючи для нас, самі валяються скрізь де можна й неможна...

Не питайте їх, хто в цьому винен?

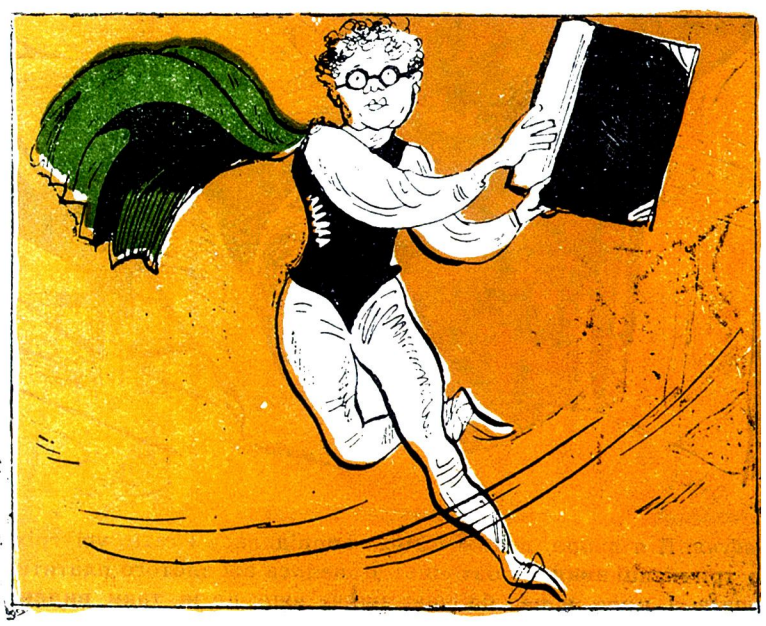

5) Коли лишиться часок зайвий, загляньте до якої хочте біржі праці. Там покажуть вам, як знущаються іноді адміністратори над людьми: вимагаючи, напр., щоб поважний головбух умів чітко й чисто, а головне, вільно вести перед у кордебалеті, ну хоча б і „Червоного Маку".

І не смійтесь з цього!

6) У Сталіні вартою уваги є мартенівська піч, що минулого року її збудували, а як виявилось, вона нідочого. Тепер її мають розбирати, але є проєкт прилаштувати її до того, щоб можна було централізовано випікати експортні (нам же вони не потрібні!) великодні „баби".